

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344809968.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Da nu Himlens øverste Herre og Dommer saa, med hvilken Taalmodighed og Fortrøstning de unge Mennesker havde søgt en Afgørelse, hvorledes de havde holdt ud, glemt alt, selv deres Nattesøvn, opofret alt, selv deres lille Rose, som elskede dem - alt dette alene for at faa Gælden retfærdig beregnet til sidste Hvid og Styver! - og da han tog i Betragtning, at Livets umaadelige Regnskab voxer os alle over Hovedet, at hver Hvile, hver kort Glemsomhed, hver Frihedsstund med Rose løber paa og evig forøger den endnu uopgjorte 47 Søjle (saa vor eneste Undskyldning, hvad enten vi bevarer vor Tyrketro eller søger Frelsen som gode Katoliker, til sidst bliver vor *store Udholdenhed*) - da nikkede han mildt til Værten, som havde givet de udholdende unge Mennesker den fornødne lange Kredit, og han udstrakte sin Haand: